

HỒI 64

ANH HÙNG MẶT LỘ

Cừu Như Hải đưa mắt nhìn Uyên Nhi, sắc diện lạnh lùng không một chút biểu cảm.

Uyên Nhi giơ tay chỉ một vòng quần hào đang tụ thủ bàng quan, cao giọng nói:

- Các người đường đường là tôn sư của cửu đại môn phái đường đường là võ lâm tứ công tử. Đường đường là những nghĩa sĩ Cùng Gia bang. Các người còn mặt mũi nào đứng nhìn Triển thiếu hiệp một thân một mình liều mạng vì tất cả các người.

Những người đứng bên ngoài ai nấy đều lộ vẻ thẹn, một vài người có chút tâm huyết đã dướm xông vào trợ lực Triển Bạch.

Uyên Nhi quay nhìn Triển Bạch cơ hồ không đứng vững được nữa, trong khi bốn đại cao thủ giơ chưởng chỉ chờ tấn công. Uyên Nhi cao giọng nói:

- Các người là đồ tham sinh hủ tử. Nhưng nếu Triển thiếu hiệp chết thì các người cũng đừng hòng sống sót!

Lần này thì câu nói của nàng đã phát huy tác dụng. Quần hào đã nhận thức được tầm quan trọng của cuộc chiến đêm nay. Nó không đơn thuần là cuộc chiến tranh giành bí lục nữa, mà là sự đối đầu giữa võ lâm Trung Nguyên với Nam Hải môn. Trung Nguyên nhân sĩ có còn đứng chân được ở Trung Nguyên hay không hoàn toàn phụ thuộc vào sự thành bại của trận chiến này.

Không ai bảo ai, quần hào ào ào bước lên phía trước.

Nam Hải Thiếu Quân không ngờ Uyên Nhi lại có thể kích động được các cao thủ Trung Nguyên vốn đã khiếp hãi trước oai dũng của các cao thủ Nam Hải môn. Gã đề khí vào đan điền quát như sấm:

- Đứng im! Kẻ nào bước thêm bước nữa đừng trách bản thái tử vô tình!

Quần hào láo liêng mắt nhìn nhau, không ai dám tiến lên.

Uyên Nhi quát lớn:

- Đồ hèn nhát! Các người đi hết đi! Bản cô nương liều mạng với chúng.

Uyên Nhi điên tiết không còn kể gì đến võ công mình thấp kém hơn đối phương nhiều lần, phi thân xông lên, tả thủ ngậy chưởng nhằm ngực Nam Hải Long Nữ đẩy tới, hữu thủ vận Sưu Hồn chỉ nhằm ngực Nam Hải Thiếu Quân điếm tới.

Nam Hải Long Nữ quát lớn:

- A đầu chán sống rồi!

Dứt lời "soạt" một tiếng, tay áo bỗng biến thành thiết bài nhằm ngang lưng Uyên Nhi quét tới.

Quần hào bị kích động, quát tháo ào ào xông lên.

Nam Hải Thiếu Quân thấy tình thế bất lợi một tay lo chống đỡ, một tay giao cao Kim Long lệnh quát lớn:

- Cừu công công nghe lệnh! tiểu tử Triển Bạch giao cho ngươi, nếu Triển Bạch sống qua đêm nay thì ngươi cũng đừng hòng sống!

Dứt lời thu Kim Long lệnh, hợp thủ với Nam Hải Long Nữ kháng cự với các cao thủ Trung Nguyên.

Song phương võ công chênh lệch quá lớn, các cao thủ Trung Nguyên không ai kháng cự nổi đến chiêu thứ hai, chỉ một chiêu không chết cũng bị trọng thương. Bởi vậy chỉ một loáng sau, cao thủ Trung Nguyên không ai dám xông lên nữa.

Phía bên kia Cừu Như Hải bị Kim Long lệnh ép buộc, vận hết công lực vào Đại Thủ ấn, tấn công ba chưởng.

Triển Bạch cũng không tránh né, đón đỡ hết ba chưởng của đôi phương.

Song phương sau khi đối ba chưởng, trừng mắt nhìn nhau sắc mặt cả hai đều như hóa đá, chờ đợi đôi phương ngã xuống....

Quần hào ai cũng nhìn ra Cừu Như Hải và Triển Bạch sau một đêm giao đấu, cả hai đều đã bị nội thương cực kỳ trầm trọng, cả hai đã dồn tất cả tinh lực vào ba chưởng vừa rồi, với ba chưởng này đã có thể phân thắng phụ tồn vong!

Nhưng song phương đứng như tượng gỗ trừng mắt nhìn nhau vậy ai đã chiếm được thượng phong? Không ai biết! Mọi người đang chờ một người ngã xuống.

Hai đầu vai Triển Bạch run run Cừu Như Hải cũng lắc lư thân hình.

"Phịch!" một tiếng.

Mọi người đồng ồ lên một tiếng vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, lại có tiếng xuyết xoa...

Thì ra kẻ ngã vật xuống chính là Cừu Như Hải.

Triển Bạch rùng mình một cái, há miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Chàng giương đôi mắt đờ đẫn nhìn Cừu Như Hải, hay tử thi của lão, miệng lảm bảm:

- Chỉ mong là ta không giết chết lão...

Từ khóe mắt của chàng hai hàng lệ chảy dài xuống... chàng quay đầu bước đi.

Tình nhân, vị hôn thê, ân nhân tri kỷ, địch nhân... chàng không nhìn ai cả, cứ nhằm khoánh trống trước mặt loạng choạng bước đi.

Ai cũng nhận ra trường ác đấu phi lý vừa qua đã khiến cho chàng thiếu niên trung hậu này thương tâm vô hạn. Mọi người đứng im như tượng nhìn theo từng bước chân lê trên mặt đất của chàng, quên cả nói. quên cả hành động.

Bỗng một tiếng rú lên, nửa như tiếng khóc nửa như tiếng hú của con mãnh thú bi thương, khiến người nghe không khỏi rùng mình.

Quân hào quay đầu nhìn lại thì thấy Lãnh Diễm Hồng đồ vật người trên mình Cừ Như Hải, đôi vai gầy gò của mục rung lên từng cơn theo tiếng nấc nghẹn ngào.

Tiếng thiếu phụ khóc chồng dù ở cái tuổi thất thập cổ lai hi nghe cũng ai oán đến não lòng.

Hơn bốn mươi năm về trước, mục hầy còn là một thiếu nữ xuân thì, võ công cái thế. Bỗng đâu gặp được thiếu niên mỹ mạo võ công còn cao thâm hơn nàng. Và điều tự nhiên đã đến hai người ái mộ nhau, cùng thề non hẹn biển. Chàng thiếu niên thân mang phụ cừ, cừ sâu tựa bể đã bỏ cái tên cúng cơm của mình tự xưng là Cừ Như Hải. Nàng đã giúp chàng rửa sạch hận cừ, sau đó hai người sát cánh bên nhau ngao du bốn bể.

Hai người võ công cái thế lại trong độ tuổi thiếu niên đặc ý, khó tránh khỏi gây cừ chuốc oán với võ lâm đồng đạo. Thế là càng ngày hai người càng có nhiều cừ nhân mà bằng hữu thì không có mấy ai.

Bị địch nhân ngày đêm theo đuổi hai người không thể trú thân ở Trung Nguyên đành phải lưu vong ra hải đảo, cùng với một băng hữu chí giao là Phật Ấn pháp sư.

Ra đến hải đảo ba người mới gởi thân vào Nam Hải môn sống đời an lạc đến khi đầu bạc.. Nhưng đến lúc này thì Nam Hải Nhất Quân lại nổi lên dã tâm muốn xưng bá Trung Nguyên. Hải Ngoại Tam Sát một vì muốn trả ân người đã cứu mang mình mấy chục năm trời. Hơn nữa vì an nhàn tĩnh tu mấy chục năm trời cũng cảm thấy cô tịch, Tam Sát muốn nhân dịp này vào Trung Nguyên đem tài học cái thế của mình chinh phục quần nhân.

Những điều thời niên thiếu không làm được đến già được dịp thực hiện thì ai ai cũng ham muốn. Nhưng nay điều đó chưa kịp thực hiện xong thì...

Mục rông lên một tiếng kinh hồn rời phi thân nhằm lưng Triển Bạch lao tới...

Đêm đã tàn, ngày mới sắp bắt đầu những đám mây xám đang tẩm mình trong ánh sáng nhạt nhợt. Triển Bạch không hay không biết sát tinh đang đến gần, vẫn nặng nề lê bước.

Uyển Nhi thấy tình lang sắp nguy hại dưới Suu Hồn Chi của Lãnh Diễm Hồng, quát lớn một tiếng giờ chỉ điểm tới.

Lãnh Diễm Hồng chẳng những không thu thế chống đỡ mà còn gia tăng kinh lực nhằm hậu tâm Triển Bạch diễm tới.

Mọi người thấy Lãnh Diễm Hồng bất kể sống chết như vậy ai nấy cũng kinh hãi thất thần. Nhưng những người muốn giải cứu cho mục cũng như muốn giải cứu cho Triển Bạch không ai xuất thủ kịp nữa!

Suyt! Suyt!

Hai tiếng vang lên khe khẽ, Triển Bạch trúng chỉ ngã nhào tới phía trước, Lãnh Diễm Hồng cũng trúng một chỉ chí mạng rơi bịch xuống đất. Cả hai đồng bất động.

Uyển Nhi ra tay hầu giải cứu cho tình lang, nàng giết chết được địch nhân nhưng vẫn không cứu được mạng tình lang, nàng sụp xuống bên thi thể chàng, khóc không lên tiếng, chỉ thấy bờ vai nhỏ nhắn của nàng rung lên liên hồi...

Mộ Dung Hồng cũng kêu lên một tiếng "Bạch ca ca" rồi phi thân đến phủ phục bên thi thể Triển Bạch, lớn tiếng khóc thê thiết. Tiếng khóc nghe đoạn trường cứ cao lên, vang xa mãi.

Giang Nam đệ nhất mỹ nhân Kim Thái Phụng vốn là thiên kim tiểu thư của Kim phủ, thân phận cao quý không cho phép nàng bộc lộ tình cảm trước mặt mọi người, nhưng thần tượng mà nàng tôn thờ vừa biến mất, nàng không còn kìm chế được nữa, quỳ xuống bên cạnh Triển Bạch cũng lớn tiếng khóc bi ai.

Mộ Dung Hồng gạt nước mắt nhìn lên, thấy hoa dung Kim Thái Phụng sững lệt, trong lòng nàng trỗi dậy một mối thương cảm, không hề cảm thấy một chút ghen tuông nào hết.

Phạm Tô Loan vẫn trong trang phục nam nhân, nàng thần thờ bước đến bên Triển Bạch, quỳ xuống bên đầu chàng, lấy ra một mảnh khăn, nhẹ nhàng lau vệt máu và vệt mồ hôi bê bết trên gương mặt tuấn tú đã trắng bệch của chàng. Mắt nàng ráo hoảnh, nước mắt nàng chảy ngược vào trong lòng!

Thái Bạch Song Dật cũng đồng thanh kêu lên một tiếng "Tiểu ân công!" rồi quỳ xuống ôm mặt khóc rờn, tiếng khóc của nam nhân ở tuổi quá ngũ tuần nghe mà thê thiết lạ.

Quần hào không ít người kín đáo lấy tay áo lau nước mắt.

Lôi Chân Viễn ngược lại không khóc, lão đứng như tượng miệng lẩm bẩm:

- Hiền điệt, ngươi chết một cách oanh oanh, liệt liệt, không hổ danh là hậu nhân của Triển Vân Thiên...

Lão chậm chậm bước đến bên thi thể Triển Bạch, quần hào cũng cất bước áp lại gần thi thể chàng.

Bỗng có tiếng quát vang như sấm:

- Tránh ra!

Quần hào kinh hãi quay lại thì thấy Nam Hải Thiếu Quân mặt đờng đờng sát khí.

Sau lưng gã Thái Thượng Chi Thủ và Thông Lĩnh Chi Ứng giương đôi mắt âm trầm như quỷ lạnh lùng nhìn quần hào. Bên cạnh gã, Nam Hải Long Nữ mỹ mục sững lệt, chốc chốc lại lấy khăn thấm thấm.

Nàng khóc cho ai? Khóc cho ai chắc chỉ trong lòng nàng biết rõ.

Quần hào kinh hãi tránh ra, võ công của bốn người thuộc Nam Hải môn quần hào đã quá rõ, Triển Bạch chết rồi, không còn ai là đối thủ của chúng nữa.

Chỉ có bốn thiếu nữ si tình là không biết sợ, vẫn phủ phục bên thi thể Triển Bạch.

Nam Hải Thiếu Quân giơ tay đẩy một chưởng, cả bốn thiếu nữ đồng bị đẩy văng ra.

Uyển Nhi nghiêng răng quát:

- Bản cô nương liều mạng với ngươi!

Dứt lời giờ hết sức bình sinh nhằm ngực Nam Hải Thiếu Quân điểm một chỉ.

Nam Hải Thiếu Quân nghiêng răng quát:

- A đầu muốn chết!

Dứt lời vận mười hai thành công lực đánh ra một chưởng!

Uyển Nhi như cánh diều đứt dây văng bổng lên không trung rồi rơi bịch xuống đất, bất động.

Thái Bạch Song Dật quát lớn xông lên tấn công Nam Hải thiếu Quân, nhưng Song Ác đã song song tiến lên đón đỡ.

Lôi Chấn Viễn phi thân đến bên Uyển Nhi, sờ Mạch môn nàng thấy mạch đã đoạn. Lão gầm lên một tiếng như con hổ bị thương múa chưởng điên cuồng tấn công Nam Hải Thiếu Quân.

Nam Hải Thiếu Quân nghiêng chặt răng, quai hàm bạnh ra trông rất hung ác, gã vung chưởng nhằm giữa người Lôi Chấn Viễn đẩy tới.

Bùng!

Lôi Chấn Viễn loạng choạng thối lui bốn, năm bước.

Vù! Vù! Vù! Nam Hải Thiếu Quân liên tiếp tấn công ba chưởng.

Lôi Chấn Viễn không đương cự lại đối phương bị bức lui ra xa hơn bốn trượng.

Trong khi đó Song Ác đã đẩy lùi Thái Bạch Song Dật ra xa. Sắc mặt của Song Dật nhợt nhạt, chứng tỏ cả hai đã bị nội thương khá nặng.

Nam Hải Thiếu Quân quay nhìn Song Ác hạ lệnh:

- Lục soát người tên tiểu tử lấy kỳ thư!

Song Ác vừa tiến tới bên thi hài Triển Bạch đã thấy Mộ Dung Hồng phi thân tới quát lớn:

- Lui ra! Kẻ nào động đến chàng, bản cô nương sẽ thí mạng với chúng!

Song Ác hơi ngần người một chút, Nam Hải Long Nữ đã bước lên, cất giọng lạnh như băng nói:

- Ngươi là gì của hắn?

Mộ Dung Hồng ngần cao đầu, đáp:

- Ta là vị hôn thê của chàng!

Nam Hải Long Nữ biến sắc quát:

- Ngươi tránh ra!

Dứt lời hươu chưởng tấn công!

Mộ Dung Hồng cũng không chịu thua kém, cử song chưởng đón đỡ Bùng! Mộ Dung Hồng loạng choạng thối lui bảy, tám bước.

Nam Hải Long Nữ không đuổi theo, nàng giơ tay gạt mớ tóc lò xo trước trán, xong run run giơ tay sờ vào ngực áo Triển Bạch!

Đây là lần đầu tiên trong đời nàng chạm tay vào người khác giới, mà đó lại là người nàng trộm nhớ thầm thương. Bởi vậy dù giờ đây chàng chỉ còn là cái xác không hồn, nàng cũng không khỏi hồi hộp. Đôi tay nàng run rẩy sờ khắp người Triển Bạch...

Bỗng nàng giật mình khi nghe có người hỏi:

- Sư muội! Bí lục không có trong người hắn?

Nam Hải Long Nữ giật nảy người rút tay lại, nhìn lên thấy đôi mắt sắc lạnh của Nam Hải Thiếu Quân nhìn mình. Bất giác nàng đỏ mặt lắc đầu, xong nàng quay người đi ra xa.

Nam Hải Thiếu Quân nhú mày:

- Ta không tin!

Dứt lời gã cúi xuống định lục soát nữa.

Kim Thái Phụng bước lên, cất tiếng ngăn lại:

- Chàng đã chết rồi! Xin ngươi để cho chàng được yên!

Nam Hải Thiếu Quân ngẩng lên nhận ra Kim Thái Phụng lòng gã bỗng nghe một chút xao động.

Nhưng hấp lực của bí kíp võ công lớn hơn mỹ nhân Nam Hải Thiếu Quân là kẻ háo sắc, nhưng cũng là kẻ gian hùng, không để cho sắc tướng làm mờ thần trí.

Gã cười hềnh hệch nói:

- Kim cô nương, bản thái tử để lỡ một cơ hội, đến giờ này vẫn còn ân hận, nhưng ta đang có việc bên mình, chớ khi khác ta sẽ bù lại cho nàng.

Vừa nói gã vừa giơ tay bẹo má Kim Thái Phụng một cái.

Kim Thái Phụng không ngờ Nam Hải Thiếu Quân lại có lời nói và hành động sàm sỡ đến như vậy! Nàng thân phận cao quý, nào chịu để người coi khinh. Lửa giận bốc cao nàng bắt thần ra tay tát Nam Hải Thiếu Quân một cái.

Bốp!

Nam Hải Thiếu Quân không phòng bị, lãnh trọn cái tát như trời giáng, đầu năm ngón tay hằn rõ trên má.

Nam Hải Thiếu Quân vừa đau vừa nhục. Nộ khí xung thiên, gã quát lên một tiếng giơ chưởng nhanh như chớp nhằm Thiên Linh cái Kim Thái Phụng giáng xuống. Chiêu thức vừa nhanh vừa ác, xem ra gã không kèm được nộ hỏa định một chiêu khiến cho Ngọc phải mất hương phải tan!